

Kvindelig modstand

*Redigeret af
Rolf Slot-Henriksen*

**Forskningsforlaget
Rafael**

Kvindelig modstand

Redigeret af
Rolf Slot-Henriksen

Udgivet på
Forskningsforlaget Rafael
2010

Trykt hos
PoBe sats & repro
Nordborg

ISBN 978-87-91107-33-7

Indhold

Forord ved Poul Sveistrup Kristensen	3
Indledning ved redaktøren	4
1. del. Modstandskvinden Bente Kønke, den danske modstandbevægelse	6
2. del. Modstandskvinden Suzanne Zeller-Hirzel fra modstandsgruppen ”Die weiße Rose” med Sophie og Hans Scholl.....	17
3. del. Mina Ahadi.	23
De frafaldne muslimers forkæmper.....	23
Efterskrift om Nagla al Iman	26
Andre udgivelser på forlaget.....	28

Forord

ved *Poul Sveistrup Kristensen*

Præsidiets for Foreningen danske Veteraner

Kvinderne var under modstandskampen 1940-45 mod nazismen ikke særligt synlige. Det var mest mændene, man lagde mærke til, idet det var dem, der stod bag de dristige angreb på troppetransporttog, broer og jernbaner mm. Det var i det hele taget mændene, der stod for den aktive del af sabotagen, som brugte våben og sprængstoffer, mens kvinderne forblev ret ubemærkede på det felt.

Det var dog i de krigsførende lande kvinderne, der i stor udstrækning overtog mændenes arbejde i krigsindustrien. Kvinder fulgte også hærenhederne frem i forskellige tjenester.

Selvfølgelig var der også kvinder, der deltog i modstandskampen, da de f.eks. nemmere kunne transportere våben, sprængstoffer og meddelelser end mænd, da kvinderne ikke i samme grad blev stoppet og sjældent undersøgt særlig grundigt for våben eller andet.

Undertegnede, der selv har deltaget i modstandskampen og nu er i præsidiets for Foreningen danske Veteraner, er betaget af de beskrevne forhold og standpunkter, som fremhæves efterfølgende.

Selvom man måske ikke til fulde er enig i visse af de beskrevne stærke forhold, er det prisværdigt, hvad der er blevet præsteret, og der bør tages ved lære af den beskrevne islamfare.

Indledning

Nogle af de mest centrale, kvindelige skikkelser i modstandskampen 1940-45 var de unge piger i det jyske hovedkvarter omkring Europas ypperste nedkastningschef: Anton Ingerslev Jensen, kaldet Tholstrup. Det var et nervepirrende arbejde. Alene i krigens sidste 11 måneder flyttede man hovedkvarteret 41 gange for ikke at blive afsløret af det hemmelige politi. Ofte arbejdede pigerne for sagen nat og dag uden hvile og søvn. Til personlig sikkerhed havde de en giftpille sat fast på låret, som i givet fald kunne spare dem for noget, der var værre end døden, hvis de faldt i fjendens hænder, og i lokalet havde de en håndgranat liggende på bordet. Den skulle bruges, hvis de blev overlistet af Gestapo.

Gertrud Pedersen og Anni Langberg var centrale medarbejdere i Tholstrups hovedkvarter. De indså tidligt det forkastelige i, at de fleste politikere forlangte, at danskerne skulle samarbejde med besættelsesmagten. Karakteristisk for disse kvinder var, at de så den nazistiske fare længe før andre og var villige til at gøre en indsats mod den - som mange andre modstandsfolk.

Det samme gør sig gældende i dag. Også nu ser mange af de gamle modstandsfolk den nye fare, der lurar om hjørnet. Dengang truede politikerne tilmed danskere, der modsatte sig besættelsen, med arrest og alvorlig straf. Censur blev lagt over vore medier som en klam dyne.

Det er den samme underdanighed, man oplever i dag, hvor muslimer kræver forbud, censur og islamiske regler indført i et land, som ikke er deres, men hvor de ønsker, at den danske og de europæiske befolkninger retter sig efter deres krav. I bogen "Besat igen?" med talrige interviews med gamle modstandsfolk siger Gertrud Pedersen om udviklingen: "Dengang engagerede jeg mig i modstandskampen pga. regeringens passive, underdanige holdning til besættelsesmagten - at de blot lod tingene ske... I dag har vi den store tilstrømning til Danmark af folk med en tro og en kultur, der er så fjern fra vor kristne arv og levevis, som ikke kan undgå at vække bekymring for, hvordan vore efterkommeres levevilkår vil blive. Truslerne fra rabiate muslimer er urovækkende, og måske vil vore oldebørn en dag bebrejde os, at vi tog så gæstfrit imod folk, som nok gerne vil have del i landets goder, men som ikke alle er

indstillet på at indrette sig efter demokratiets regler. I vores godtroenhed og naivitet så vi ikke forskellen på en integrationsvillig immigrant og en fanatisk muhammedaner, der altid vil anse kristne som fjender, der skal bekæmpes..." ("Besat igen?" s. 103).

Anni Langberg, som også arbejdede i modstandsbevægelsens jyske hovedkvarter, siger: "Under krigen blev medierne pålagt censur. Det prøver nogle også på i dag. Hvis medierne ikke forbliver frie, og de bliver tvunget til at skrive eller ikke skrive om bestemte forhold, så varer det ikke længe, før vi kommer til at leve som dhimmier (dvs. ikke-muslimer, der i et muslimsk samfund lever som andenrangsborgere næsten uden juridiske rettigheder). Før krigen blev den danske flåde og hær udsultet af Det radikale Venstre, så vi ikke var i stand til at forsvare os. Vor tids mentale fattigdom og falske forståelse for det, som sker, kan gøre, at vi bliver lige så forsvarsløse og bukker under for presset. Se bare på England, hvor end ikke sparegrise må ses.

Selvcensur er den første fase; det kendte vi også fra tiden før besættelsen. Den udvikling, der sker i dag - at vi også nu skal ud i selvcensur overfor muslimerne - er farlig. Dette skal vi stoppe, når de knægter vores ånd. Vi har blandet de to begreber "flygtning" og "indvandrere" sammen, så nogle ikke kan skelne. Det er et stort problem!

Om udviklingen i dag, hvor vi oplever voksende problemer med de muslimske indvandrere, som efterhånden har krævet og tiltaget sig flere og flere rettigheder, må man beklage, at vi ikke i tide erkendte, at vi skulle gøre dem klart, at de var kommet her som gæster og burde opføre sig i overensstemmelse hermed." ("Besat igen?" s. 83).

I det følgende vil vi høre om modstandskvinden Bente Køhnke, som er ganske ukendt, netop fordi hun som kvinde påtog sig den såkaldt underordnede rolle at transportere våben og sprængstoffer uden selv at bruge dem. Endvidere Suzanne Zeller-Hirzels kamp mod ismerne - først under krigen 1940-45 i Tyskland i modstandsgruppen "Die weiße Rose", siden i fredsbevægelsen BPE (Pax Europa) mod islamismens fremmarsch. "Die weiße Rose" blev grundlagt af to søskende Scholl ved Münchens universitet. De flyveblade, som de udgav dengang, og som kostede dem livet, idet de begge blev henrettet af nazisterne, passer i uhyggelig grad også på vor tid. – Faren fra totalitarismen er den samme i dag.

1. del

Modstandskvinden

Bente Køhnke

Bente Køhnke blev født 6. marts 1926 og gik som en af de yngste ind i modstandskampen mod den totalitære aggression og besættelse af landet og var fra sit 14. år aktiv i modstandsbevægelsens kurer tjeneste. I 1960'erne blev hun medarrangør af påskemarcherne mod atomvåben.

På sine ældre dage blev hun ejendomsadministrator, formand for foreningen "Lyd og miljø" i kampen mod lydforureningen af samfundet og aktiv i kampen mod den nye besættelse af landet gennem en totalitær, aggressiv islamisme.

Det følgende interview blev foretaget af sognepræst Rolf Slot-Henriksen og endelig afsluttet mindre end en måned før hendes død i efteråret 2009.

Da vort land blev besat af den nazistiske besættelsesmagt den 9. april 1940, var jeg kun 14 år. Den tid, jeg gik i skole, var en tid med orden, morgensang og navneopråb. Jeg var således 19 år ved krigens slutning, hvor jeg oplevede vort lands befrielse. Politisk var jeg dengang meget venstreorienteret.

Jeg hørte til dem, der var med i modstanden næsten lige fra begyndelsen - faktisk fra jeg var 14 år. Jeg oplevede besættelsesdagen på denne måde: Det var morgen, og jeg var kørt ud til min fars arbejdsplads på cykel og stod netop da på fabrikkens gårdsplads, hvor min far arbejdede. Fabrikken lå en kilometer fra vort hjem i Ballerup.

Min far havde fødselsdag netop den 9. april. Jeg holdt meget af ham, så jeg ville være tidligt oppe for at lykønske ham. Far var anglofil - meget engelskorienteret - og han fortalte meget tidligt, hvad der ville ske. Han var meget mod nazismen og forudså, at vort land ville blive besat.

Vi leverede æg til nogle fattige jøder i Borgergade og Adelgade. De kom somme tider på besøg hos os i weekenden, hvor deres børn legede hos os. Jeg kunne ikke skelne jøder fra ikke-jøder.

Den morgen på gårdspladsen så vi de store, tyske flyvemaskiner på vej til Værløse. Jeg kendte Værløse flyveplads og vore egne ”pap- og papirfly”. Vi var jo militært afmonterede og var uden større lager af krigsmateriel. Flyenes vinger bestod af bronzeret stof. I det øjeblik, jeg så de store, tyske maskiner komme flyvende, følte jeg et raseri, der steg op fra fødderne til hovedet, så det var ved at sprænges. Maskinerne på flyvepladsen blev bombet sønder og sammen.

Jeg gik i skole på Ballerup Realskole, der var meget nationalt indstillet. Her blev vi advaret på et meget tidligt tidspunkt: ”Pas på med, hvad I siger, og hvem der hører det!” Man kunne jo ikke stole på alle og vidste ikke, hvem der holdt med fjenden.

Det, jeg oplever i dag, er det samme, som jeg oplevede dengang. Folk var inaktive og feje, ligesom de er nu i forhold til islamismen. Vi drillede de tyske soldater ved ikke at flytte os, når vi mødte dem på fortovet. Nogle af de tyske soldater havde endda sympati for danskerne. Især var der blandt dem en del tidligere wienerbørn, der havde haft gode år i Danmark i mellemkrigsårene. Mange af disse soldater med danske sympatier var dog meget naive.

Jeg kom allerede på dette tidlige tidspunkt i kontakt med den gryende modstandsbevægelse. De få modstandsgrupper dengang var meget små. Det gjaldt også min gruppe. Den begyndte med en af forfatteren og kommunisten Andersen Nexø's sønner, der gik på Jonstrup Seminarium ved Ballerup. Den gruppe fik jeg kontakt til, da nogle af seminaristerne havde lejet sig ind i et værksted i Ballerup.

Vi kunne afprøve våben på det værksted og se, hvordan pistolerne fungerede og reagerede. Her blev de skilt ad, rensset, samlet og prøveskudt. Der var pløjemarken og gårde omkring, så vi kunne skyde inde i de lejede rum, uden at nogen hørte det. Jeg har aldrig moret mig så me-

get som i de år. Vi var vildt begejstrede, og da det tilmed morede mig, var jeg ikke spor bange. Men set i bakspejlet var det dumhed.

De farligste blandt fjenden var ikke de tvangsudskrevne, menige tyske soldater. De ville gerne vende levende hjem, for mange af dem havde jo både kone og børn. De var indstillet på at se igennem fingre med en del, hvis man ellers ikke så truende ud - som f.eks. mig. Jeg var ung og altid ved godt mod. Men der var en række danske nazister og SS-sympatisører og stikkere, som var meget farlige. Jeg deltog sammen med drengene i gruppen som den praktiske gris. Jeg kørte de mindre våben rundt på min cykel. De blev lagt i cykelkurven med min cottoncoat over. Bæltet var bundet rundt om kurven, hvilket dengang var moderne.

I København fik jeg også kontakt til en anden gruppe, der spillede i Det kongelige Kapel. Den modstandsmand, som jeg var tilknyttet, var violinist. I begyndelsen fik vi våben ved at købe eller stjæle pistoler, men senere fik vi del i de nedkastede, engelske våben. Grunden til, at vi ikke fik våben de første to år, var simpelthen manglen på engelske våben, hvilket også Churchill skriver i sine erindringer. Denne situation måtte holdes hemmelig overfor os, for at tyskerne ikke skulle opdage, at den engelske hær desperat manglede våben.

Vi syntes dengang i de første år, at englænderne svigtede os som modstandsbevægelse. Jeg fik dog en tysk parabellumpistol som min egen. Den var af de våben, vi købte eller stjal. Jeg skulle også køre adskilte pistoler ud til modstandsfolk, der skulle lære dem at kende, så de kunne rense og samle dem. Instruksen foregik forskellige steder. Jeg fik aldrig afleveringsadresser eller navne. Jeg skulle bare indfinde mig på et bestemt sted på et bestemt tidspunkt med pistoldelene.

Jeg skulle også aflevere håndgranater og sprængstoffer som TNT og lignende - mest i Storkøbenhavn. Det var et problem, når der var razzia. En gang stod de på broen ved Christianshavn, hvor jeg havde en pistol med. Alle blev standset af de tyske soldater. Jeg stod af cyklen og smilede og talte venligt til soldaterne, hvorfor jeg slet ikke blev undersøgt. De var ikke meget for at kropsvisitere kvinder, medmindre det var noget meget alvorligt. Meget af mit tøj syede jeg selv med meget dybe lommer i kjolerne, hvor pistolen kunne ligge. Om nødvendigt kunne jeg få hånden ned i lommen og sætte pistolen i klemme mellem mine ben.

Jeg kom meget i København i restaurationsområdet ”Minefeltet”, hvor der foregik meget via mund til øre i cafeer og på gaden. Én havde på Værløse flyveplads optaget en film, som han havde gemt under en båd. Filmen skulle sendes til Storbritannien. Jeg skulle nu sammen med en anden være kurer og aflevere filmen. Under foregivende af at være et elskende par skulle vi hente den under båden, som ikke var markeret. Jeg fandt filmen, og nu skulle vi bringe den sikkert til København. Uheldigvis blev vi standset i en razzia, men jeg blev også denne gang kun undersøgt meget lidt, mens den mandlige part blev undersøgt grundigt. Jeg var på det tidspunkt 16-17 år.

Der var nogle gange udgangsforbud om natten, men da vi boede i Ballerup, var vi ligeglade med det, for der var ingen gadebelysning. Der var dybe grøfter og store vejtræer, hvor man kunne gemme sig, så vi gik ud alligevel. Hvis mor havde låst døren, kravlede jeg ud ad vinduet. Vi cyklede altid uden lygte, da der næsten ingen biler var. Da vi havde nogle kolde vintre i 40erne, kunne vi også bruge ski om natten.

Vi tog også rundt med et amatørorkester på de sjællandske kroer, der tit havde sang- og musikkonkurrencer. Jeg var gruppens sangerinde, selv om jeg ikke var god til at synge, men det var den måde, vi i gruppen kunne komme rundt og få kontakter på og finde egnede nedkastningssteder. Jeg var den, der skulle tale med kroejeren og gæsterne for at få oplysninger om fjenden og om hvem, der var stikkere.

En af de mest frygtløse blandt os var Bent Kristensen, som siden blev filminstruktør. Han kunne tage ting op af folks lommer, uden de opdagede det. Han var simpelt hen en ekspert i at skaffe ting. Han var som jeg også praktisk gris til at skaffe cigaretter og spiritus, som vi kunne bruge til at bytte med. Tingene skulle organiseres. Han var også god til at aflede folks opmærksomhed ved hjælp af humor og frækhed. Frækheden virkede som en slags beskyttelse.

Ved en lejlighed, hvor nogle tyske soldater sad og spiste, tog han deres salt og peber uden at give det tilbage. Til sidst tog han endog fadet med kartofler. De lod det ske, for de troede, at det var den danske måde. At man i vor kultur havde kartoffelfadet fælles. Vi andre skulle sådan passe på ikke at komme til grine. Der var mange, der gjorde nar af de tyske soldater, og folk var ikke bange for at gøre grin med dem.

Nu er der mange flere, der er angst for muslimernes trusler og blindt adlyder og følger deres krav. I dag tør folk ikke vifte med ørerne, fordi muslimerne konstant bliver fornærmede. Den almindelige tyske soldat blev ikke så hurtigt fornærmet. Anderledes med stikkerne, SS'erne og Gestapo. De tyske soldater og censorerne havde også et andet problem: de forstod ikke den danske humor, der gik hen over hovedet på dem. Muslimerne har heller ikke på nogen måde sans for humor. Vi krøb dengang ikke langs husmurene, men gjorde mange ting ret åbenlyst.

Der var dengang mange tomme lejligheder i København, som vi kunne bruge. Jeg flyttede med ind, når en frihedskæmper skulle gemme sig. Han kunne hverken købe ind eller bo alene, da det ville vække opsigt. Jeg har på den måde overnattet i mange lejligheder, men jeg er ikke klar over, om dørene blev dirket op, eller om vi fik nøglen. I flere af lejlighederne havde der boet jøder, der var flygtet.

Jøderne troede i lang tid ikke, at det var særlig slemt eller farligt. De satte kikkerten for det blinde øje, ligesom mange danskere gør i dag. Mange jøder var utroligt godtroende og regnede med, at samarbejdspolitikken betød, at de ikke ville blive forfulgt.

Ude i Ballerup, der dengang blot var en lille stationsby med gårde og husmandssteder, blev mange jøder gemt på gårdene, indtil de kunne komme til Sverige. I begyndelsen flygtede flere ved at ro hele vejen over. Det gjorde blandt andre min senere ægtemand, Henning, der sammen med en anden roede til Sverige. Boserup, der roede Henning over og selv var i modstandsbevægelsen, var bange for, at hans gård skulle blive sprængt i luften, så de ikke havde noget at leve af. Derfor måtte han også flygte. Dette har jeg lige for nylig fået at vide af hans datter, som jeg kender. Det var især manden på gården, der gik ind for at skjule jøderne.

Der var også en meget velhavende mand ved Furesøen, der havde to jøder boende som medhjælpere i gartnerboligen. Her ude på landet var folk ikke noteret nogen steder. Jeg blev sendt ud for at advare dem, da der var noget under opsejling. Jeg regnede det ikke for noget at cykle de 15-20 km. Da jeg kom derud, var de dog allerede væk.

Når jeg var ude for at advare jøder om natten, havde jeg en totenschlæger med, som jeg kunne forsvare mig med. Kom der en bil med lys på, kastede jeg mig altid i grøften med cyklen, længe før den nærmede sig.

Et sted ved Husum kom jeg desværre for sent. Jeg nåede at se SS'erne slæbe jøden ud af huset, mens han gjorde modstand. De stillede sig så bag ham og kastede ham op på ladet af en lastbil som en gris med hovedet først. Jeg opdagede heldigvis lastbilen, før jeg kom for tæt på.

Jeg var instrueret i brugen af totenschlægeren, som var en stærk stål-fjeder med en blyklump i enden. Den var syet ind i læder og var ikke særlig stor, men den kunne dræbe på stedet, hvis man slog en person over nakken med den.

Vi i modstandsbevægelsen fik ved fælles hjælp hjulpet 6000 jøder til Sverige, mens 492 blev arresteret og sendt til koncentrationslejre, fortrinsvis til Theresienstadt i Tjekkoslovakiet.

Når jeg tænker på, hvor solidariske de fleste var dengang, så stikker det i øjnene, hvor uhyre magelige danskerne er blevet i dag. Egentlig var omfanget af stikkeri og sladder til de forkerte overraskende beskedent. Alle var gode til at holde mund og ikke tale over sig. Folk i dag er mere bange, egoistiske og selvcentrerede, og mange er ligeglade med alt omkring sig, bare de kan tjene penge.

Situationen er i dag den, at den danske folkesjæl svigter. Nogle er parate til at svigte og rakke deres land ned, selv om vi har det så godt som få. Nogle tager det simpelthen som en selvfølge, at vi bliver ved med at have det godt og tænker slet ikke på, hvor hurtigt det kan ændre sig, når man svigter og sover over for de alvorlige farer, der er. De, som af lutter grådighed åbner alle vore grænser, fatter ikke, at denne totale åbenhed fører til, at alle ender med at blive ulykkelige og fattige. De tænker ikke og har ingen indsigt i historien og er ofte båret af en ufattelig egoisme. De mangler helt den folkelige solidaritet, som vi havde under krigen.

Ligesom værnemagerne dengang er der også i dag nogen, der kan se deres egen fordel i indvandringen fra Mellemøsten. Ordet solidaritet findes øjensynligt ikke mere, nemlig, at det drejer sig om almenvellet og om fremtiden. Jeg var ikke en stor frihedskæmper, men blot frihedskampens praktiske gris. Blev jeg bedt om noget, var jeg ikke et sekund i tvivl: selvfølgelig skulle jeg gøre det, som jeg blev bedt om. Det var min pligt, og jeg var ikke et eneste øjeblik bange.

Sidste gang, jeg oplevede en sådan solidaritet, var i min kamp mod atomvåben, hvor jeg var med til at organisere atommarcherne. Det var

i 60'erne, da mine børn var små, så de måtte så være hos min søster. Vi marcherede i demonstration fra Holbæk til København op til flere gange, fordi vi var modstandere af opstilling af atomvåben i Danmark. Det skulle forhindres.

Vi lavede også demonstrationer foran den kinesiske ambassade. Det var en solidaritet, der var smittende. Vi havde dengang lært i skolen, at vi danske skulle være gode kammerater og ikke sladre, og jeg havde været vant til at gøre en indsats under krigen. Dette engagement kunne jeg også bruge i kampen mod atomvåben.

Vi vidste under krigen, at det var alvor. Fangede de nogen, blev de tortureret og skudt - og de skød ofte folk uden beviser for overtrædelser af deres krav til os. Det var en trussel, man måtte regne med, når man ydede modstand.

I dag er det på en måde værre. Det skyldes den holdning, man desværre møder hos nogle, der ikke er alt for kloge: "det-går-nok"-holdningen. Den indstilling er en skandale over for en isme som islamismen, der ønsker verdensherredømme. Mange af de muslimske ledere siger lige ud, at det gælder om at få magten i Danmark. Derfor er situationen i dag faktisk farligere end dengang, hvor flere var vågne og bevidste.

Nazisme, fascisme og islamisme er et fedt. Alle har de villet have magten og verdensherredømmet og er ikke bange for at sige det. Men det er ikke alle, der hører det. Folk lukker bare ørerne og tænker: "fred og ingen fare". Hvis der er muslimer, som er imod, risikerer de selv at blive dræbt. Da jeg var ung, oplevede jeg nazister, som var lige så hjernevaskede som visse muslimer i dag.

Man kan i dag i vores kvarter på Vesterbro ikke stille sig op og tale imod islam, for så er man efter få øjeblikke slået halvdød. Man må jo ikke sige noget imod islam, derfor gør så mange danskere knæfald overfor denne isme. Ergo vælger de fleste her omkring at tie, fordi de synes, det er for farligt for dem og deres familie. Jeg håber, at danskerne fremover vil gå med dannebrogssflag eller kongemærke på tøjet ligesom under krigen, så vi kan markere vores protest og vort tilhørsforhold.

Mit ønske til min eftertid er, at folk får læst bogen "14 hundrede års krigen" af Lars Hedegaard og Mogens Camre. Muslimske hære har i 1400 år søgt at erobre Europa. Gang på gang er de trængt frem, og tre

gange havde de nær løbet hele Europa over ende. De islamiske strateger har ikke kunnet undgå at bemærke, at de vestlige samfund i vor tid har vist sig uvillige til at forsvare deres kulturer, hvorfor muslimerne netop sætter deres hovedangreb ind der.

Sidste nye strategi er at indvandre og formere sig og således blive et muslimsk flertal, der kan overtage magten. Det har altid været islams væsen og store ønske at erobre Europa og ødelægge kristendommen. Islam er en magtreligion. De påstår, at de har den mest fredsommelige religion for at forvirre folk ved hjælp af Taqiya, den muslimske metode at snyde fjenden på ved at lyve for ham - med Allahs velsignelse. De lægger op til og har planer om at overtage magten på alle områder.

Jeg kan se en masse ligheder med nazismen dengang og tiden under krigen. Nazisterne havde deres underkastelsesstrategi, og islam har shariaen til at holde os i ave. Shariaen er et underkastelsesredskab, der er værre end alt andet. Vi har været for dårligt forberedte på dette nye angreb på Vesten. Danskerne har efterhånden ingen faste holdepunkter og er parate til at give op, så snart de bliver truet af en fremmed magt.

Efterhånden kan vi hverken sige eller gøre noget uden at vække anstød, og til sidst må vi ingenting - ligesom under nazisterne og taleban. Man må end ikke grine eller more sig. Det er sygt at nægte folk morsskab og glæde, men typisk for en isme. Ligeegyldigt hvad vi siger, bliver muslimerne fornærmede. Det mest rystende i dag er det, at der stadig er danskere, som ikke har fattet noget, som forsvarer muslimernes besættelse og synes, det er synd, at muslimer bliver kede af humor.

Således er der også medløbere i dag, ligesom der var dengang. Vi, der tænkte os om, vidste dengang, at nazisterne var rustede til tænderne, og at de pønsede på et angreb og ville overtage andres lande, men selv dengang fandtes der endog i England folk, som mente, at der nok ikke ville ske noget, og at man bestemt ikke behøvede at forberede sig på at besvare et angreb. Og der var danske politikere, som sagde, at vi skulle behandle nazisterne pænt og talte om fred og ingen fare.

Det er ligesom dem, der i dag i debatten kræver respekt for islam og forståelse for islamiske synspunkter, total indpakning af kvinder, aggression og indvandring. De politikere burde overveje, om de selv ville acceptere at leve under et system, som muslimerne mener er passende.

Jeg har ikke kun oplevet besættelsen og frihedskampen mod den nazistiske besættelsesmagt dengang. Også her på nærmeste hold har jeg oplevet islamiseringen af Nørrebro og Vesterbro, hvor jeg har boet siden 1975. Nu gentager det sig: De taler om DERES områder, som om landet allerede var besat. Dengang i 1975 var der ikke én kvinde med tørklæde på. Men siden har jeg kunnet følge islamiseringen på nærmeste hold med hensyn til tørklædetvang og slørpenge, og jeg har set en rivende forvandling af området. Mændenes klædedragt er udskiftet, så den går mere i islamistisk retning, og deres fremturen bliver mere massiv. Området her har ændret sig i takt med, at de er blevet flere. Danmark har ændret sig i takt med deres stadige strøm ind over grænsen.

Hvad skal vi gøre?

Vi skal modsætte os alt, hvad vi kan, og hvad vi evner. Samtidig skal vi bevare og dyrke vor kristne kultur, der systematisk skubbes til side. Alt for mange danske præster fungerer ikke mere som rigtige kristne, men lefler for islam, de forråder åbenlyst deres egen tro og deres egen kultur. Det er en skandale, og der er ingen fornuft i det, de gør. Se bare præsten fra Brorsons Kirken.

Rigtig mange af min generation, som har oplevet nazisternes besættelse af vort land, mener det samme. De kan ligesom jeg se, at vi er ved at blive rendt over ende, og at vi glemmer at dyrke vor egen tro og kultur. Mange af dem tør ikke rigtig komme frem med det, men jeg vil sige det og har aldrig været bange for at stå i forreste række: Vi må aldrig komme i den situation, at vi bliver rendt over ende og bliver besat igen. Derfor er det vor pligt at kæmpe imod.

Bente Köhnke

den 22. september 2009.

Et lille uddrag af den i 1940 kun 14 årige Bente Køhnkes dagbog giver et godt indblik i besættelsesåret. Dagbogsnotatet er stærkt forkortet:

Torsdag 26. 9. 1940

Kære Dagbog

I Dag har Eva og jeg været til ”Kongens Fødselsdag”. Du kan tro, vi morede os. Vi raabte Hurra, til vi var helt hæse og ikke kunde raabe mere og raabte saa endda videre. Vi kørte først ved 2-Tiden. Vi plejer kun at være 3 Kvarter om at naa Raadhuspladsen; men i Dag tog det en hel Time, vi blev nemlig uafadeligt standset paa Nørrebrogade og tænk, da vi saa nærmest gaaende nærmede os Raadhuspladsen, var det selvfølgelig forbudt at sætte vore Cykler der. Naa, vi hankede op i vore ”Jernsenge” og fandt efter lang tids Søgen tilfældigvis en Plads i en Baggaard... Der var saa mange Mennesker, at vi nærmest svømmende, kravlende puffede os frem, til vi endelig som ønsket stod og vippede fornøjet paa Kantstenen. Vi og 10.000 andre raabte Hurra, da den aabne Vogn, med det som altid smilende og vinkende Kongepar, kørte forbi. Efter dette Minuts endeløse Hyldest forsvandt Bilen, og der fulgte en spændende Kamp for Liv, Tøj og Sko...

Om Aftenen gik vi i Biograf for om muligt at faa et Øjeblikks Hvile. Det fik vi. Stykket var godt, og vi blev væltet ud paa en stor, menneskefyldt Gade. Vi styrede straks med faste Skridt mod Raadhuspladsen, men blev brat standset af en uigennemtrængelig Mur af Studenter, der af fuld Hals raabte, at vi skulde komme med, og saadan gik vi nu for sjette, syvende, ottende Gang op ad Strøget, alle syngende af hele vort Hjerte, til der pludselig kom en Bil kørende paa en temmelig brutal Maade. Saa danske, som vi Danskere er, var vi alle sammen en lille Smule uvillige til at flytte os og sang stadig uforstyrret videre paa ”Du danske Mand”.

Det var for meget for Bilen og dens Indehavere, der var saa vant til at ødelægge andre Menneskers Glæde og Hygge, at det heller ikke generede dem nu. Der lød en uheldsvarslenende Klirren af løse Jernhestesko paa klodsede Støvlehæle, og omtrent et halvt Dusin skummelt udseende Mænd, der sikkert havde ondt i Sinde, stod paa Gaden. Folk sang stadig. En af – hm – Mændene trak med øvet Haand en Revolver op og – skød.

En Rude splintredes. Kvindeskrig og vild Forvirring: "Aah! Jeg dør" – "Nej, ikke i saa ung en Alder." – "Hjælp! Hjælp!" – "Aah, tak Herr!" – "Blod." – "Mine Ben vil ikke bære mig længere!" – "Jo, Frue." – "Se her, Frue." – "Teodor!" – "Clara!" – "Hvad var det?" – "Var der en, som punkterede?" – "Ja!" – "En Tysker!" – "Ak ja, Ak!" – "Da Danmark var..." – Ja, det var anderledes, da man kunde gøre, hvad man vilde." – "Ja!" – "Stille!" Politiet siger: "Den tyske Værnemagt befaler, at hvis I ikke gaar hjem i Seng UDEN at synge, skyder de igen!" – "AK, hvad var der at gøre andet end at lystre?"

Eva og jeg vilde gaa forbi d'Angleterre" op til vores Cykler, men blev brutalt holdt tilbage. Hvorfor? Ingen sagde noget; de tænkte kun. Vi maatte saa pænt følge med Mængden den modsatte Vej. Vi havde svært ved at komme til vore Cykler, for Tyskerne spærrede alle Gader ind mod Centrum. Da vi efter ivrig Søgen havde fundet vore Cykler, besteg vi dem og kørte 15 Km paa dem hjem en Oplevelse rigere. Da nu baade Du – kære Dagbog - og jeg er dygtigt trætte, vil jeg kaste min Blyant bort over Skulderen og ønske Dig en søvrig Godnat.

Der er et yndigt Land, det staar med brede Bøge
Nær saltens Østerstrand.
Dette bugter sig i Bakke, Dal,
Det hedder gamle Danmark

2.del.

Susanne Zeller-Hirzel

- den sidste overlevende fra "Die weiße Rose"

Kampen mod den totalitære aggression

Den første tyske modstandsgruppe mod nazismen var "Die weiße Rose", som fortrinsvis omfattede studerende, men også enkelte universitetslærere. Den 89 årige Suzanne Zeller-Hirzel er den ene af kun to overlevende fra den legendariske gruppe, som kæmpede mod Hitler. De mest kendte medlemmer af gruppen var de to søskende, Sophie og Hans Scholl, som oprettede "Die weiße Rose" i 1942, efter at Hans kom hjem fra østfronten og med egne øjne havde set de forbrydelser, som blev begået i de erobrede områder. Sammen med flere medstuderende uddelte de i alt 6 flyveblade fra 1942 til 43 bl.a ved universitetet i München, hvor Sophie studerede biologi. Folkene i "Die weiße Rose" var de eneste, der på dette tidspunkt aktivt kritiserede Hitler og ydede modstand - bl.a. også med slagord og opfordringer på husmure til at yde modstand.

Efter sidste uddeling af løbesedler på universitetet i München blev de arresteret af Gestapo i februar 1943. Allerede få dage efter arrestationen faldt dødsdommene ved den berygtede nazist og chefanklager, Roland Freisler. Samme dag blev de henrettet. Hans og Sophie søgte at tage al skyld på sig for om muligt at redde nogle af gruppens øvrige medlemmer. Det lykkedes kun delvist.

Sophie Scholl
09.05.1921 -
22.02.1943

Suzanne Zeller-Hirzel var Sophie Scholls bedste veninde. Hun blev på denne måde reddet fra arrestation og henrettelse.

I dag kæmper Suzanne Zeller-Hirzel stadig mod totalitære ideologier og er derfor aktivt medlem af den tyske borgerrets- og antiislamiserings-

bevægelse PAX EUROPA (BPE). I et interview i *New English Review* og på "Pax Europa" trækker hun klare paralleller mellem den tid og vor tid og mellem islam og nazismen som beslægtede, totalitære og aggressive ideologier, der arbejder med koloniseringsideer og strategier. Her anfører hun islams aggressive kolonisering af Europa, som hun siger må og skal afsløres og stoppes, hvis vi ikke igen skal havne i ufrihed og barbari. Hun siger, at vi må kæmpe imod den udvikling med islamiseringen af vort samfund, som den såkaldte multikulturalisme byder os, hvis Europas fremtid og frihed skal bevares.

I det følgende bliver hun interviewet af Kenda Adams, der er medgrundlægger af den amerikanske bevægelse "Stop Islamization of America". Hun siger: "Det er kendt, at Hitler var dybt fascineret og tiltrukket af islam. Hitler sagde, at han havde foretrukket et Tyskland, der var muslimsk, idet Hitler mente, at de så kunne kæmpe med større brutalitet. Hitler vidste også, at Muhammed afskyede jøderne. Aggressiv kolonisering og erobring af andres områder, undertrykkelse af ikke-muslimer og ideen om udryddelse af jøderne er identiske i den islamiske og nazistiske doktrin."

Hitler læste første gang Koranen i 1919 og blev begejstret for dens og Muhammeds kompromisløse krigs- og koloniseringsideer om, at freden først kan opnås, når hele verden er erobret. Muhammeds ideer om, at de underkastede skal udbyttes og anvendes som slaver, er et tankesæt, som Hitler siden forenede med Socialdarwinismens ide om den stærkes ret, "Survival of the fittest".

Interview:

Adams: Kendte De til denne sammenhæng i Deres tid som medlem af Den hvide Rose?

Suzanne Zeller-Hirzel: Islam og muslimer var ikke noget, man diskuterede dengang. Jeg vidste heller ikke, om der fandtes muslimer i Tyskland dengang. Hitlers kollaboration med stormuftien af Jerusalem Haj al-Husseini var ikke offentligt kendt til trods for, at Hitler inviterede stormuftien til Berlin for at bo i hovedstaden lige fra 1941 til krigens

slutning, og muftien rekrutterede flittigt muslimske SS-divisioner. Men dette var ukendt for os.

Jeg var vred og skuffet over at se mine lærere, professorer og rektor frivilligt bære brune naziskjorter i skolen og på universitetet. De sagde, de ville give nazismen en hjælpende hånd. Det var mennesker, der før den tid havde været mine rollemodeller. Nu føler jeg, at de var lærere og professorer af samme slags som dem, der i dag beskriver sig selv som islamvenlige, som multikulturelle og reelt er håndlangere for den muslimske indvandring. De arbejder på samme måde som de lærere, der i sin tid var håndlangere for nazismen. Men jeg må sige, at underviserne af den gamle skole var de mest modige og afstandtagende overfor nazismen blandt mine lærere dengang.

Adams: De er i dag involveret i folkebevægelsen ”Pax Europa” i Tyskland. Vi kan forstå, at dette er en af de mere betydningsfulde anti-jihadbevægelser i Tyskland. Hvad bevægede Dem til aktivt at involvere Dem i anti-jihadbevægelsen?

Suzanne Zeller-Hirzel: Jeg har studeret utrolig megen litteratur om dette emne. Ikke mindst litteratur af den tidligere muslim, Mark Gabriel, heriblandt hans bog ”Islam og terrorisme”. Jeg er besluttet på ikke at lade disse ting, som skete dengang, gentage sig som følge af min passivitet. Jeg måtte gøre noget. Enhver må støtte den sag ud af nødvendighed.

Adams: Kan De se ligheder mellem islam og nazismen? Hvis det er tilfældet, hvilke?

Suzanne Zeller-Hirzel: Fanatismen og det absolutte krav om ubetinget at have hele sandheden og deres åndelige simpelhed er ens for både islam og nazismen.

Adams: Ser De Deres modstand mod islamiseringen som en del af samme kamp, som De kæmpede dengang, da Den hvide Rose kæmpede mod nazisterne?

Suzanne Zeller-Hirzel: Ikke helt. Ved kritik af nazismen blev man øjeblikkelig arresteret. Vi er ikke nået til det punkt endnu. Men gør vi intet, når vi det punkt. Så vil de fængsle alle kritikere af islam.

Adams: Hvorfor er det svært at forklare truslen fra islam overfor offentligheden? Hvorfor stoppes De i at få Deres budskab ud til den brede offentlighed? Kan vi gøre det bedre?

Suzanne Zeller-Hirzel: Det er den manglende viden om religion, der gør det svært. Offentligheden mener, man skal være åben overfor alt og alle. Det er ødelæggende. Samtidig gør rigdommen mange folk dovne. Kun oplysning hjælper... Dengang under Hitler troede vi, at vi kunne flytte opinionen. Vi forsøgte det i hvert fald, selv om vi var bange. Men jeg tror desværre, at noget skrækkeligt skal ske, før befolkningen i Tyskland vågner.

”9.11.” (angrebet den 11. september på World Trade Center) skete for langt borte, og kirken har været for dårlig til at advare mod farerne. Det skal ske gennem græsrodsbevægelser og oplysning, der gentages igen og igen.

Adams: Hvilke ord kan De give os som opmuntring i vor kamp mod fjenderne af frihed og menneskelighed?

Suzanne Zeller-Hirzel: Enighed gør stærk og modig! Jeg ønsker jer alt godt i kampen for bevarelse af frihed og menneskeret.

Adams: Og jeg takker Dem, fru Zeller-Hirzel. De er et forbillede for os alle i vor kamp mod Islamismen, den moderne tids største krig.

”Die Weiße Rose” nåede at udgive 6 flyveblade, inden Sophie og Hans blev arresteret. Her følger uddrag fra ”Weiße Roses” flyveblade, hvis indhold på forbløffende vis også taler til vor tid, hvor islam arbejder med samme metoder i koloniseringen og erobringen af Europa. Det er som om, historien på nogle områder gentager sig. Kolonialistiske diktaturer forgår ikke. Væsentlig er også analysen af, at kampen i lige så høj grad er en åndelig kamp mod den onde, som søger at tage den af den sande Gud givne frihed og orden fra mennesket, for at gøre os til slaver.

De første flyveblade blev kun uddelt i et antal af nogle få hundrede. De senere i et antal på 6-9000. Ideen var derudover, at folk, som modtog flyvebladene, selv skulle kopiere dem og dele de kopierede eksemplarer ud til andre, så budskabet spredte sig som ringe i vandet. Flyvebladene sluttede med netop denne opfordring.

Uddrag fra 1. flyveblad, 1942

”Intet er mere uværdigt for et kulturfolk end uden modstand at lade sig underkaste og regere af en uansvarlig herskerklige, som er i de mørke drifters vold. Hvis alle venter på, at først en anden skal indlede med at yde modstand, så vil buddet fra en hævnende nemesis hurtigt rykke nærmere og nærmere, og da vil alle vore ofre meningsløst blive kastet i gabet på den umættelige dæmon. Derfor må enhver være sig sit ansvar bevidst som medlem af den kristne og vestlige kultur og yde lige så megen modstand, han eller hun overhovedet magter i denne sidste time og modarbejde denne menneskehedens svøbe, kæmpe imod fascismen og ethvert lignende system. Yd passiv modstand, hvor I end befinder jer, forhindrer den ateistiske krigsmaskine i at løbe videre, inden det er for sent, og før vore byer er brændende ruiner, og før den sidste ungdom af vort folk vil forbløde for et undermenneskes hybris!”

Uddrag af 3. flyveblad:

”*Salus publica suprema lex*

Kæmp mod det ondes diktatur! Er jeres ånd allerede i så høj grad underkastet denne voldtægt? Ja, da er det ikke blot jeres ret, men jeres etiske pligt at bekæmpe og fjerne dette system. Men hvis et menneske ikke mere kan mobilisere kraften til at kræve retten, så må han med nødvendighed gå under. Så ville vi som folk gå under og fortjene at blive strøet ud i hele verden som støv for vinden, såfremt vi ikke i den 12. time mander os op og endelig får det mod, som hidtil har manglet. Skjul ikke jeres fejhed under klogskabens frakke. For med hver dag, hvor I endnu holder jer tilbage og ikke kæmper imod og modstår denne helvedes fødsel i vort land, vokser jeres skyld lig en parabolisk kurve til stadig nye højder.”

Uddrag fra 4. flyveblad, juli 1942

”Vel må man kæmpe med rationelle midler mod nazismens terrorstater, men de, som endnu i dag tvivler på eksistensen af dæmoniske magter, har på ingen måde fattet krigens og undertrykkelsens metafysiske baggrund. Bag det konkrete, bag det med vore sanser synlige, bag alle saglige, rationelle tanker står det irrationelle: det er kampen mod den onde, mod antikrists budbringere og profeter. Overalt og til alle tider

har mørkets dæmoner luret på den time, da menneskene er svage, hvor mennesker forlader den af Gud givne frihed og orden og giver efter for den ondes pression og løser sig fra den højere, gode magt, efter at de har taget de første skridt frivilligt, for at tage et andet og et tredje skridt, og stadig hastigere bevæger sig af sted. Til alle tider og i den højeste nød er da mennesker stået frem, hellige, som har værnet deres frihed og peget på den eneste sande Gud og med hans hjælp manet folket til at vende om. Vel er mennesket frit, men det er forsvarsløst overfor det onde uden den sande Gud. Uden vor Gud er han som et skib uden ror, prisgivet stormen som et spædbarn uden mor, som en sky, der opløser sig i et intet... Husk skurkene i dette system. Husk deres navne!”

Uddrag fra 5. flyveblad, januar 1943

”Den imperialistiske magtidé, fra hvilken side den end måtte komme, må for altid uskadeliggøres.”

3. del

Mina Ahadi

De frafaldne muslimers forkæmper

Islam foreskriver, at en person, som én gang har været muslim, er det for evigt. Ved frafald opfordres denne 3 gange til at vende tilbage til islam. Nægter man at vende tilbage til islam, er det enhver muslims pligt at dræbe den frafaldne. ”Den, som forlader islam som pilen fra en bue, hvor du end finder disse, så dræb dem, for der vil være en belønning på opstandelsens dag for dem, som dræber dem.” (Hadith al-Buchari, vol. 6. nr. 526. ”Hvis nogen forlader islam, så dræb ham (Hadith al-Buchari vol. 9. nr. 57. Endvidere koranen sura 4.89: ”Hvis de vender sig bort (fra troen) så grib dem og dræb dem, hvor I end finder dem.” Drab for frafald (apostasi) indgår også i et væld af muslimske staters lovgivning. Selv et såkaldt moderat land som Ægypten har dødsstraf for personer, som konverterer til f.eks. kristendommen. Denne del af muslimsk religion, at true og dræbe personer, som falder fra troen eller vil være kristne, følges i dag i stor stil også i Europa. Omtale af de såkaldte apostasidrab (drab som følge af frafald) stoppes desværre af politiske grunde. For at dysse sagerne ned, omtales de i stedet som ”almen kriminalitet” eller ”æresdrab”.

Mina Ahadi, som bor i Tyskland, har sat sig som mål at bekæmpe denne islamiske lov ved, at hun selv har forkastet islam og grundlagt organisationen ”Centralrådet for Eks-muslimere”. Centralrådet har i store annoncer i tyske dagblade sat billeder i avisen af et stort antal modige frafaldne med titlen: ”Vi har afsvoret (islam)”.

Foreningen har haft stor pressedækning i Tyskland, men trods det, at der også er en skandinavisk afdeling, er denne ganske ukendt i Skandinavien, idet dens eksistens af politiske grunde er blevet dysset ned. Man vil ikke have ballade. Derfor stopper man munden på kritikere af islam, da man ønsker at stå sig godt med de muslimske, olierige diktaturer.

Mina Ahadi er født i Teheran i 1956, blev forfulgt pga. af sine politiske aktiviteter og måtte gå under jorden. I stedet blev hendes mand arresteret og henrettet, medens hun selv blev dømt til døden in absentia. Mina Ahadi har østrigsk pas og bor i dag i Köln. Hun er gift igen og har to børn.

Samtale med Mina Ahadi:

Hvorfor vil De interviewes på en beskyttet, hemmelig adresse. Hvad er De bange for?

Mina Ahadi: Jo, da vi i 2007 dannede ”Zentralrat der Exmuslime” og gav det første interview vedrørende vores kampagne, fik vi meget hurtigt en bunke hadebreve og meget alvorlige mordtrusler. Når en kvinde åbent tilkendegiver, at hun ikke mere vil være muslim, er det en stor synd. Derfor bliver jeg nu beskyttet af politiet. Men jeg er også selv nødt til at være både vågen og opmærksom.

Hvorfor har De grundlagt ”Zentralrådet for Eksmuslimer?”

Mina Ahadi: Desværre har vi her at gøre med en politisk, aggressiv muslimsk bevægelse, som også er aktiv i andre lande. For eksempel er der i Tyskland vidt forskellige muslimske organisationer, som i islams og de 3 millioner muslimer i Tysklands navn presser en politik igennem, som ikke er i orden. Og desværre må vi konstatere, at europæiske politikere med en påstand om såkaldt integration samarbejder med disse muslimske organisationer.

Hvorfor er det så vigtigt at være repræsentant for eksmuslimerne?

Mina Ahadi: Det skyldes, at vi ikke ønsker, at disse fanatiske, reaktionære og kvindefjendtlige, muslimske organisationer skal have endnu mere magt i europæisk politik, undervisning og alle mulige andre steder. Kritik overfor religion og overfor Islam skal være mulig.

Personligt er jeg totalt imod islam som religion, fordi den både er menneskefjendsk og især kvindefjendsk. Som barn har jeg i den forbindelse oplevet utroligt meget negativt med islam. Men Centralrådet af Eksmuslimer kæmper fortrinsvis imod enhver form for politisk islam. Vi har i Tyskland 500 medlemmer, men mange flere sympatisører. Jeg regner med, at millioner støtter os alene i Tyskland.

Hvorfor er De stået frem på denne provokerende måde med annoncer ”Vi har afsværgeset islam!” Er det nødvendigt?

Mina Ahadi: Ja, det er nødvendigt. Ellers fatter medierne ingen interesse for problemet. Mange medier i Vesten er såkaldt antiimperialistiske og multikulturelle. De gør det alt for let for sig selv ved at sige: De er jo udlændinge, og man skal acceptere alle kulturer... Mange partier, lige fra højre til venstre, er ufatteligt islamvenlige, men det kan de kun, så længe de overhovedet ikke tænker eller forstår, at vi her ikke blot har at gøre med en anden religion, men med en ekstrem politisk bevægelse.

At partier og medier accepterer og endog samarbejder med organisationer, som går ind for æresmord, kvindeundertrykkelse, bygning af moskeer og fra moskeerne truer os, som er liberale, det er forkasteligt. I officiel politik taler man hverken om disse muslimske organisationers reelle indhold eller om den tyrkiske nationalisme.

Hvad har Centralrådet af Eksmuslimer hidtil beskæftiget sig med?

Mina Ahadi: Vi har fået megen opmærksomhed i store del af verden. Vi har nu grundlagt et lignende centralråd i Skandinavien, England og Schweiz, og der er et undervejs i Østrig. Folk fornemmer, at det bliver stadig værre i Europa. Det er nødvendigt, at nogen løfter røsten. Det er nødvendigt, at vi kan gå uden tørklæde, og at vi forsvarer Europas værdier.

Efterskrift

Apostasi er et islamisk begreb, som dækker over islamisk lovs krav, at enhver, som forlader islam skal dræbes. Også i Danmark kender vi en hel række apostasidrab, ligesom vi i Danmark har muslimske skrifter, som kræver drab af frafaldne, f.eks. bogen ”Den Amerikanske Kampagne Mod Islam”, hvor den anonyme skribent skriver: ”Enhver, som forlader islam, ham skal I dræbe”.

En anmeldelse af disse drabstrusler til dansk politi blev afvist.

Både muslimsk lov, hadith og Koranen påbyder, at personer, som forlader islam, skal dræbes. Dette drab gennemføres enten af familien eller af staten. Selv i et turistland som Ægypten indførte præsident Sadat dødsstraf for muslimer, som eksempelvis blev kristne.

I dag kender vi i stribewise af tilfælde i hele Europa, hvor personer er blevet dræbt pga. af frafald (apostasi) fra islam.

I Ægypten dræbes der hvert år personer, som falder fra islam. En kendt frafalden er den muslimske islamekspert og professor Mark Gabriel, som måtte flygte fra landet, efter han blev kristen og forsøgt myrdet, og som har udgivet bogen ”Islam og terrorisme” (oversat til dansk, Forlaget Skandinavien).

Nu er den kendte shariaekspert og kvindesagsforkæmper, juristen Nagla al Iman, faldet fra islam og har åbent sagt, at hun fra nu af er at betragte som kristen. Overlever hun det?

Nagla al Imans mod og frafald har givet chokbølger gennem hele det ægyptiske samfund, fordi hun er en så kendt advokat. Al Imans frafald er et direkte generalangreb på de muslimske love, netop fordi hun har valgt ikke at flygte eller gå under jorden, hvilket er det normale for at overleve. I stedet har hun stillet sig offentlig frem også i medierne.

Reaktionen var, at hun blev inviteret til et interview i ægyptisk TV ”al-Mihvar”. Men i stedet for et interview blev hun lukket inde i et lille rum på Tv-stationen, ydmyget og slået, indtil det lykkedes nogle at befri hende fra pinslerne. Al Iman annoncerede sit frafald på et åbent chat-room, og har nu efter overfaldet på Tv-stationen, hvor flere overfaldt

hende, bedt Ægyptens præsident om direkte beskyttelse. Dermed sætter hun den ægyptiske regering i en katepine, fordi de med en beskyttelse af hende må bryde landets muslimske love.

Kun massiv dækning fra Vesten kan redde hendes liv. Muslimske organisationer vil tvinge hende tilbage til islam, så hun åbent fornægter sin nye, kristne tro. Andre foretrækker straks at dræbe hende.

Der er tale om et usædvanligt kvindeligt mod, som kan betyde meget for Mellemøstens undertrykte kristne og undertrykte kvinder. Kvindeligt modstand er et fænomen, som kan betyde meget for verden, da kvinder tænker med hjerte og sind.

Herefter kan ingen sige:

”Det vidste jeg ikke.”

Bøger af samme forfatter fra Forskningsforlaget Rafael:

Rolf Slot-Henriksen:

”Korankommentaren.

Koranens tilblivelse, lovgivning og afhængighed af Bibelen” 2002.

Kr. 99,-

”Hellig krig. Terror eller kolonisering”

En belysning af begrebet jihad med særlig henblik på koloniseringsbegrebet. 2. udgave Kolding 2002.

Kr. 99,-

”Ren-uren / tilladt-forbudt”

Renhedsskikke i islam, jødedom og kristendom. Islams renheds- og spiseskikke og konsekvenserne for samfundet. Kolding 2000.

Kr. 65,-

”Muslimske ekstremistbevægelser i Danmark”

En gennemgang af 27 muslimske bevægelser. 2004

Kr. 199,-

”Erobring og besættelse”

Originaltekster og vurdering af tekster fra diverse danske muslimske ekstremistbevægelser.” 2005

Kr. 199,-

Bøger bestilles på
info@danskkultur.dk

MEDLEMMER HALV PRIS.

KORAN KOMMENTAREN

Koranens tilblivelse, lovgivning
og afhængighed af Bibelen

Rolf Slot-Henriksen

Ifølge islamisk tradition er Koranen Allahs fuldkomne bog fra Himlen, overdraget til profeten Muhammed ord for ord og bogstav for bogstav. Derfor anses i islam Koranen for at være den mest perfekte bog uden fejl og mangler.

Denne Korankommentar belyser Koranens tilblivelse i islamisk tradition og i den nyeste forskning og redegør for Koranens indhold, lovgivning og bibelske historier, især med henblik på afhængigheden af Det gamle Testamente og Det nye Testamente og andre vigtige kilder.

Samtidig belyses forskellen mellem islamisk Korantolkning og kristen Bibeltolkning.

HELLIG KRIG Terror eller kolonisering?

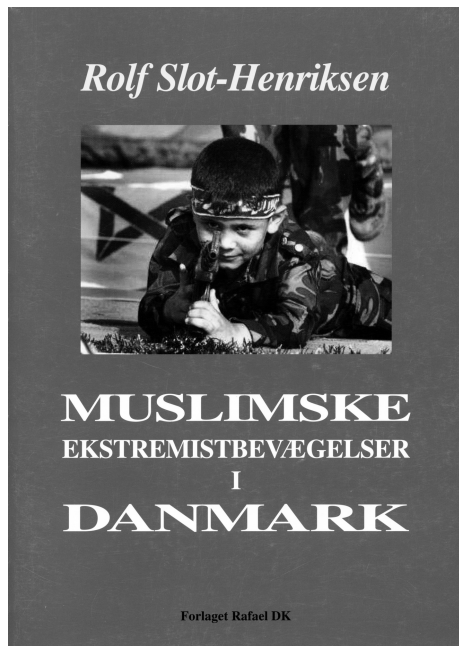
Rolf Slot-Henriksen

Muslimere forstår sig selv som erobrere. De forlader deres hjemlande for at vinde verden for islam. Derfor følges strategien: skridt for skridt. Udvandring er et fundamentalt princip og lig med jihad: at anstrenge sig på Allahs vegne. I islam forlader man sit hjemland for troens skyld, og udvandringen er ikke kun en pligt. At være imod udvandringen for troens sag er et forræderi imod det islamske samfund. Yderliggående muslimer mener, at islams sværd ikke kan erstattes alene af ønsket om kolonisering af Vesten. Derfor griber de til vor tids sværd: terrorismen. Derved indtager de den højeste rang hos Allah. Det er dem, som vil sejre.

Den muslimske indvandring bevirker, at befolkningssammensætningen hurtigt forandres, og at skikke forandres. Hvilke konsekvenser har det, når islam betegner nogle mennesker og dyr som urene og hævder, at de urene har mindre værdi retsligt og religiøst end de rene? Begreberne "ren - uren" får stadig større betydning i det danske samfund, fordi slagterier, børnehaver, skoler og lovgivere i stigende grad presses til at følge flere af lovene om "tilladt og forbudt". Hvilke konsekvenser får dette for dig og for samfundet?

Uundværlig for alle, som må forstå, hvad der er ved at ske i vort samfund: skoler, pædagoger, politikere og dig.

Dette er den første systematiske gennemgang af muslimske ekstremistorganisationer i Danmark. Den giver svar på mange spørgsmål: Hvorfor trykker muslimske bevægelser Hitlers "Mein Kampf"? Hvorfor arbejder en dansk sufibevegelse på oprettelse af autonome områder? Hvad betyder det, at "Islamic Call" vil gennemføre en islamisk revolution? Hvorfor opfordrer "Det islamiske Frihedsparti" til at dræbe dem, som falder fra islam? Hvad betyder det, at Hizbollah vil "tilintetgøre de vantro regeringers ulovlige magt" og "arbejde på at ødelægge de fordærvede (vestlige) systemer"?

Denne bog giver svar på mange flere spørgsmål.

Rolf Slot-Henriksen

EROBRING OG BESÆTTELSE

Muslimske originaldokumenter
om kolonisering af Danmark

Forskningsforlaget Rafael

Denne bog består af muslimske originaldokumenter udgivet i Danmark. ”At få børn er meget vigtigt for, at vi kan indtage landet. Det sker gennem børnefødsler, og socialkontoret betaler jo. Hvad de tyrkiske mænd ikke klarede, da de skulle erobre Wien, det klarer vi. Det er vi Allah skyldig. Vi føder jer kaput.”

”Til Danmarks indvandrere: Forplant jer! Integrationen af indvandrere og flygtninge i Danmark er mislykkedes. Kun når de danske indvandrere opnår en kritisk masse, vil de blive taget seriøst. Til indvandrerne er mit budskab klart: Få flere børn!”

Det sociale system betaler. ”Den kloge narrer den mindre kloge!”

Kolonisering af andres land er genuin racisme, ikke mindst når kolonisateurerne betragter det land, de tager, som Allahs gave, og den oprindelige befolkning som urene og vantro og af mindre værdi.

Kolonisatorerne kræver respekt og underdanighed. Men hvad nu, hvis befolkningen hverken vil give respekt eller være underdanig? Og hvad om man slet ikke ønsker at give sit land væk til fremmede? Er den, som forsvarer sit land, racist, eller er det den, som koloniserer det?

Forfatterne er:

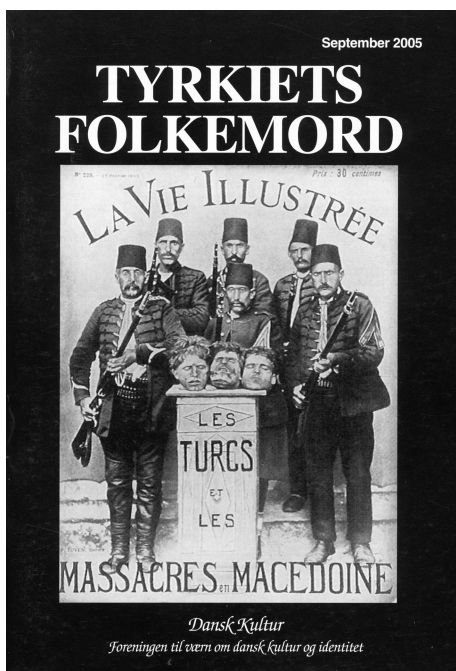
Preben Breds

Anders Bruun Laursen

Geoffrey Cain

og Rolf Slot-Henriksen

- ”Tyrkiets Folkemord”** Flere forfattere. 2005.
De 3 store folkemord på armenierne, bulgarerne og grækerne. 90,-
- ”Racisme”** Flere forfattere.
Med særlig vægtlægning på socialdarwinismen. 50,-
- Monica Papazu:**
”Kosovo. Frontlinien mellem kristendom og islam”. 2007
Med fyldig dokumentation og billedmateriale om den systematiske ødelæggelse af kirker og klostre. 120,-
- William Murray: ”Kosovo”**
En dokumentation om nedrivning og ødelæggelse af 150 kirker og klostre fra middelalderen beskyttet af Unesco. 50,-
- S. Solomon og E. Alamaqdisi:**
”Moskeen og dens rolle i samfundet”
Disse lærde tidligere muslimer beskriver her moskeens rolle som center for muslimsk lovgivning og jihad.
Oversat af H. Ræder Clausen. 2008. 120,-
- Rolf Slot-Henriksen: ”Besat igen?”**
18 frihedskæmpere fra Anden Verdenskrig fortæller om den danske modstandskamp mod Hitler og besættelsen dengang og konkluderer, at tiden i dag minder om besættelsen dengang. 229,-
- Rolf Slot-Henriksen: ”Racisme mod danskere”**
Faglig gennemgang med rystende eksempler fra den danske dagligdag: massevoldtægt, syreangreb, stening og fordrivelse. Skandaløs dansk eftergivenhed overfor muslimsk pression 229,-

Denne lille bog giver en oversigt over de folkemord, som Tyrkiet har begået i tidsrummet 1876-1955.

Alene folkemordet på armenierne kostede o. 2.500.000 mennesker livet.

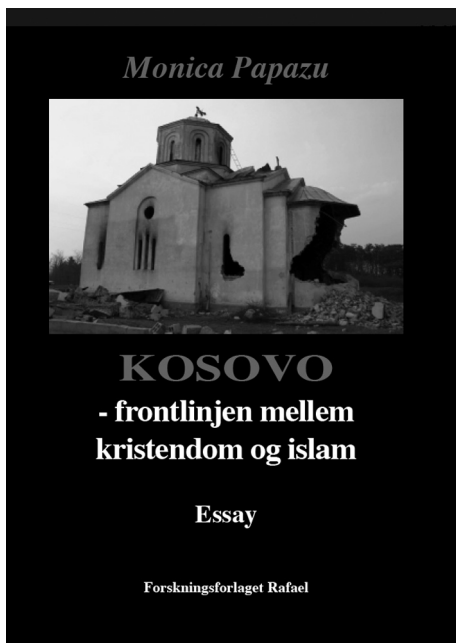
At omtale disse forfærdelige massakrer har siden 2005 i Tyrkiet kostet journalister og forfattere fængselsstraffe på op til 10 år.

Der er fremdeles stærke kræfter, der ønsker, at Islam skal dominere verden - også i Tyrkiet.

Kosovo har en særlig betydning for både Serbien og den europæiske kristenhed. Det er her, at serbernes identitet som kristen nation blev stadfæstet i kampen mod islam, som ikke kun var én nations kamp, men hele den europæiske kristenheds kamp. Men stadfæstet også før islam. Det er nemlig her, at serberne siden 1200-tallet har rejst hundreder af kirker og klostre, som udgør nogle af kirkekunstens mest værdifulde værker og et åndeligt center for hele Østkirken.

Længe - mest siden 1999 - er befolkningen blevet fordrevet. Over 150 kirker og klostre er jævnet med jorden af det albanske mindretal. Dette markerer islams generobring af kristent område i Europa - en generobring, som Vesten selv har støttet i form af krig og politiske beslutninger.

Kosovos skæbne er ikke kun en tragedie for det serbiske folk. Den er også en advarsel for det øvrige Europa.

Ibn Ishaq: "Muhammeds liv"

Den ældste muslimske Muhammedbiografi.

Oversat af Henrik Ræder Clausen. 2006. 120,-

David Meir-Levi:

"De nazistiske rødder til palæstinensisk nationalisme"

Muslimsk teologi med nazismen som forbillede.

Oversat af Henrik Ræder Clausen. 2007. 50,-

A. Nevisa: "Brudte Lænker"

En iraner fortæller om sin vej fra islam til den kristne tro". 2004.

60,-

Niels Erik Søndergaard: "Andalusien"

Den forfejlede antagelse af muslimernes høje kulturtilførelse til det besatte Spanien fra år 711 til år 1492. 2008.

70,-

Niels Erik Søndergaard: "Kristenforfølgelser i verden"

Kristne er de mest forfulgte og hadede mennesker

- i modsætning til, hvad andre vil kalde sig.

Også blandt vore egne, der vil fjerne alt åndeligt fra det offentlige rum. 2008.

70,-

Henrik Ræder Clausen:

"EU - Den rigtige historie - Den skjulte dagsorden"

Om det demokratiske underskud i EU-systemet. 2009

100,-

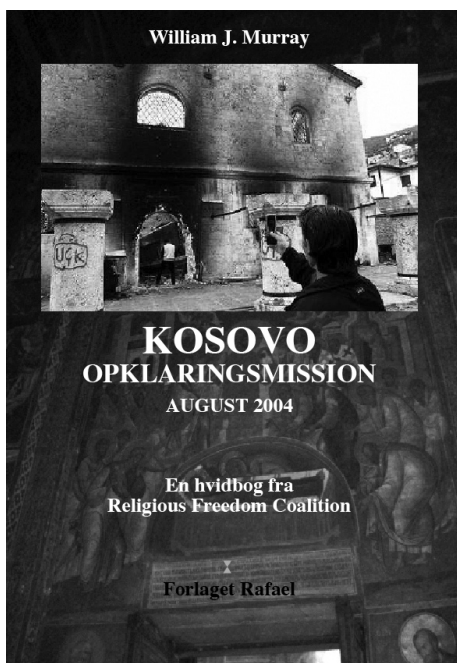
G. Castonier: "Sveriges Tragedie"

Den katastrofale udvikling i Sverige, der nu også i fuldt mål har nået Norge, hvad angår indvandring.

Danmark halter kun lidt efter. 2007

70,-

Bøger bestilles på info@danskkultur.dk **MEDLEMMER HALV PRIS.**

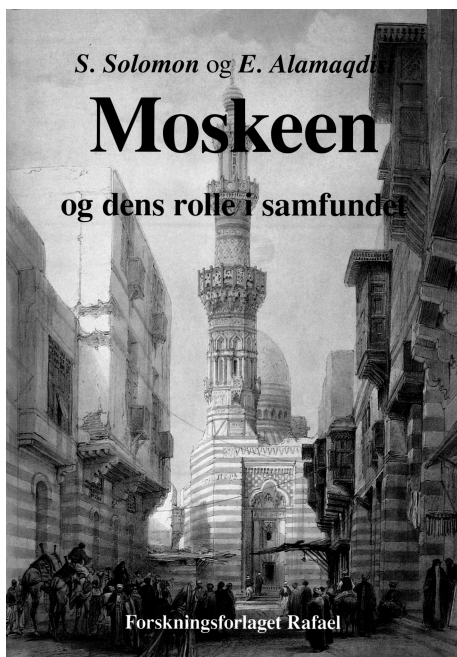

I 1999 indledte NATO og USA en bombekampagne mod Serbien for at tvinge den serbiske hær ud af Kosovo og etablere et multietnisk samfund med gensidig respekt og fred mellem befolkningsgrupperne.

Trods udstationering af NATO-tropper fra mange lande er der siden 1999 ødelagt mindst 150 kirker og klostre i provinsen, ikke mindst under den såkaldte 'Kosovo Krystalnat' 18.-19. marts 2004.

I sommeren 2004 sendte Religious Freedom Coalition en opklaringsmission til Kosovo for at besigtige skaderne og vurdere konsekvenserne af den førte politik.

Dette er deres rapport.

For den, der opfatter islam som blot et trossystem, har denne bog, skrevet af forhenværende muslimer, afgørende nyt, der giver en helt ny forståelse af islams og moskeens funktion.

Her kan du læse om det islamiske syn på liv og religion, om moskeens funktion og betydning, og hvordan den kan påvirke alle i samfund, hvor islamiske institutioner og moskeer etableres.

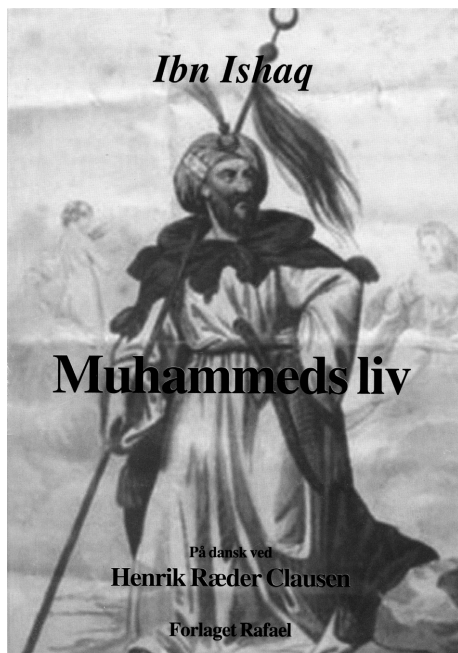
Bogen er detaljeret og grundigt dokumenteret og viser detaljer i islam, som de fleste i Vesten ikke kender til.

Derfor bør denne bog læses og tages alvorligt af muslimer såvel som ikke-muslimer.

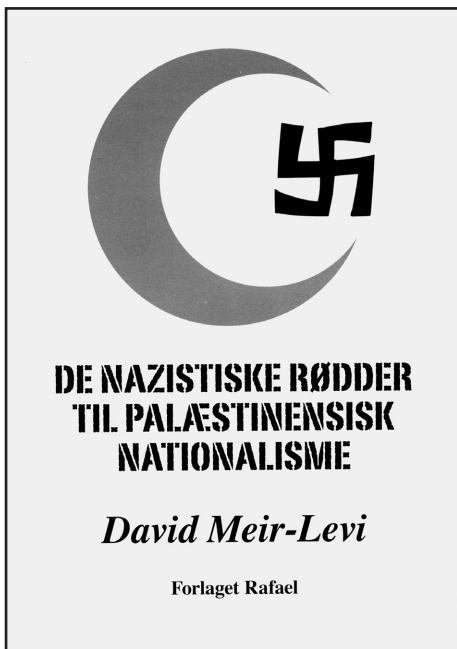
Den sidste bog, hvori vidner fra krigen og deltagere i kampen når at komme til orde. Det tynder ud i antallet af frihedskæmperne, der her fortæller om fortiden - men også giver deres bud på fremtiden.

Deltagerne i modstandskampen var dem, som erkendte datidens fejl. De så, hvor andre var blinde. Også i dag udfordres vort land. Parallellerne er klare. - Hvad sker der, hvis vore ledere sover igen? Faren forties som dengang. Hvorfor lærer politikerne ikke af deres fejl? Vi underlægger os tvungen og frivillig censur. Mange har ment, at vi aldrig ville blive besat igen. Tager de fejl? Kan historien gentage sig?

Muhammeds liv er en fundamental del af islam og står som et eksempel for rettroende muslimer. Alligevel er hans livshistorie forbløffende ukendt. I en tid med stigende interesse for islam, og hvor mange giver deres mening om forskellige aspekter af denne religion, finder vi det nyttigt at bidrage til en saglig sammenligning mellem hovedreligionerne.

Her er en stribe autentiske episoder fra Muhammeds liv, samlet af den arabiske forfatter Ibn Ishaq med støtte fra kalif Mansur i ca. 750 AD. Episoderne dækker perioden fra Muhammeds tidlige barndom og kald til profet over etableringen af islam i Medina til hans død i 632.

Dette hæfte handler om had. Det handler om had mod en minoritet, der i forvejen har gået meget igennem, nemlig jøderne. Og det handler om, hvordan det had, der udløste en af de største katastrofer i det 20. århundrede, er transplanteret til det område i Mellemøsten, hvor jøderne troede, de endelig kunne leve i fred.

Indirekte handler hæftet også om et håb. Netop fordi dette had er tilført udefra, må det være muligt at identifi-

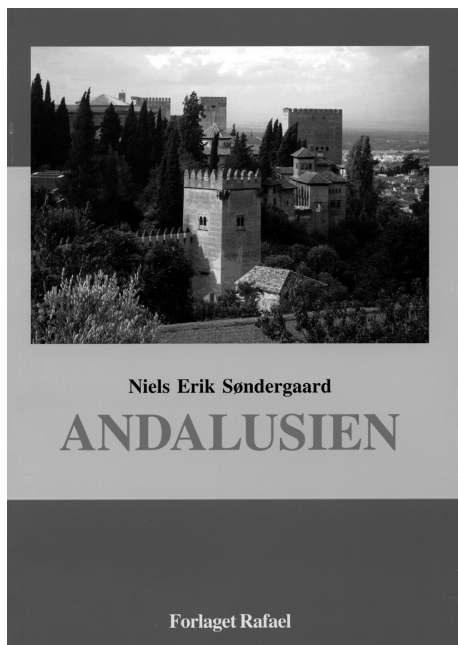
cere og fjerne det uden at såre nogen religiøse følelser blandt palæstinenserne.

Det var en del af Oslo-aftalerne, at dette had skulle fjernes fra skolebøger, boghandler, kort og massemedier. Meningen var at holde op med at undervise i had, for had er roden til krig.

Dette punkt i Oslo-aftalerne blev accepteret af det palæstinensiske selvstyre, men aldrig ført ud i livet. Anti-jødisk litteratur, skolebøger og fjernsynsudsendelser er stadig udbredt i de omkringliggende arabiske lande. Vi kunne gøre vores hjælp til palæstinenserne afhængige af, at de aktivt udrydder det jødehad, der stadig udtrykker sig i mistro, fjendtlighed og vold, men har af uforståelige grunde ikke gjort det. Det kan kun skyldes uvidenhed om hadets oprindelse og natur og en manglende forståelse for, at det er aldeles muligt at komme det til livs. Andre bøger har dokumenteret problemet og dets rødder langt mere omfattende, men det er vores håb, at vi med denne kompakte fremstilling hjælper til at opnå, hvad der må være ethvert ordentligt menneskes mål i betragtning af jødernes lidelser og holocaust:

Aldrig igen!

NB. Alle bøger er her i oversigten vist som sort/hvide, men reelt er adskillige i firfarvede udgivelser.

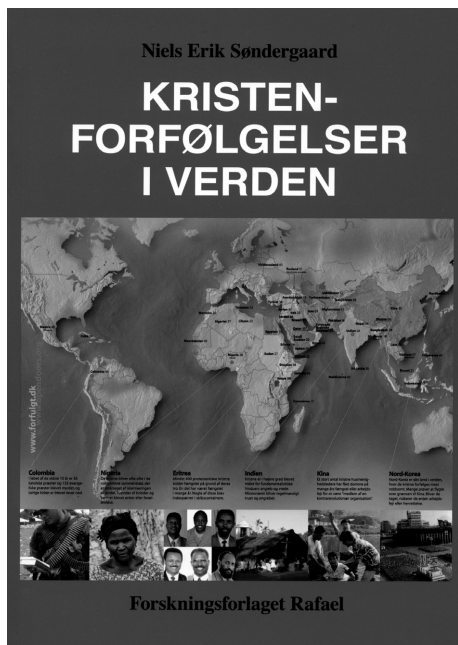

Denne bog handler om fortidens og nutidens **HOLDNING** til den arabisk-muslimske besættelse af Spanien fra 711 til 1492. Muslimerne kaldte landet Al-Andalus, deraf Andalusien.

Det er bogens opgave at afsløre både datidens og især nutidens dhimmiholdning (selvunderkastelse til islams krav) til den muslimske besættelse af Spanien, der ofte virkelighedsfjernt forskønnes.

Bogen gør også opmærksom på, at myten om den muslimske videnskabelige opblomstring i Spanien er falsk.

Manges dhimmiholdning til Spaniens fortid er parallel til deres dhimmiholdning til Europa i nutiden.

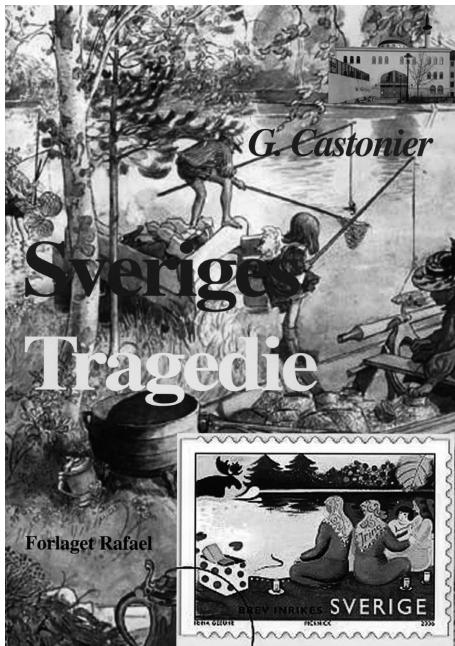
Her vises islams undertrykkelse og forfølgelse af kristne overalt i verden. Enhver falsk, politisk korrekt og naiv forestilling om fred og dialog med og respekt for islam gennemhulles for alle, der ikke vender sandheden ryggen. Bogens opgave er at give et sandt billede af en trist virkelighed med henblik på at ændre denne virkelighed. - Marxismens og det hinduistiske kastesystems undertrykkelse behandles. Kulturradikalismens underminering af Europas nationale og åndelige grundlag behandles, samt at USA's ledelse er pengenes tjener vises med flere eksempler.

At betragte religion som problemet er en sekulariseringsfejltagelse.

Bog om EU's historie og virkemåde, om det "demokratiske underskud" og den manglende respekt for medlemsstaternes suverænitet.

Det er en kritisk bog, der handler om den udemokratiske kultur, der har udviklet sig i EU, og hvordan systemet - ikke mindst EF-Domstolen - tager magten fra borgere og parlamenter i Unionens medlemslande. Det er en bog om de problemer, vore politikere ikke har haft mod til at konfrontere. En bog med et klart budskab: Vi er nødt til at finde en måde at få EU til at fungere efter demokratiske principper, inden den folkelige tillid til projektet svigter. Det haster. For uden tillid kan intet demokratisk EU bygges.

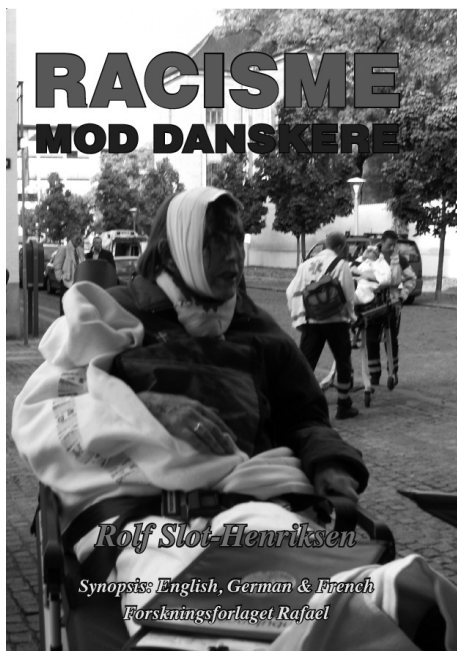
Denne bog viser på en afbalanceret måde, at Sverige har mistet sin selvopholdelsesdrift, og at landet derfor glider hen imod et forfærdeligt nationalt, folkeligt og åndeligt sammenbrud, der også truer Norge og Danmark.

En 5. kolonne sidder internt på magten i Sverige, og den importerer en ekstern 5. kolonne til landet.

I denne situation har Sverige brug for både et folkeligt og åndeligt oprør mod nedbrydningen af landet.

Resten af EU er også hårdt truet.

Siden bogen udkom, har situationen forværret sig dramatisk hos vort tidligere "broderfolk".

BOGEN ALLE BØR LÆSE

En faglig gennemgang og rystende eksempler fra den danske dagligdag om massevoldtægt, syreangreb, stening og voldelig fordrivelse af hjemløse, grønlandere, jøder, danskere og afsløringen af skandaløs dansk eftergivenhed overfor muslimsk pression: inddelingen af hele vort samfund i "rene og urene" mennesker, dyr og ting.

Vidste du?

- at der er muslimske undervisningsbøger, som "forbyder at følge dansk lov, der modstrider Koranen", fordi danskere "er af lavere kategori".

- alle grønlandere evakueres fra Gjellerup pga. muslimske overgreb.
- en fatwa opfordrer til at fordrive danskerne fra Nørrebro for at skabe "et rent område, hvor "Koranen og ikke urene politikere skal regere."
- den højeste danske mufti udtaler, at "voldtagne danske kvinder uden tørklæde selv bærer skylden, da de gør det rene samfund beskidt."
- 50% af alle hjemløse har oplevet overfald, vold og stening.
- danske børn på nogle folkeskoler ikke må spise pølser eller leverpostej, ej heller bære deres dåbskors - og jødiske børn ikke kan optages på disse pga. massive muslimske overgreb.
- 67% af alle alvorlige forbrydelser i Kbh. begås af såkaldte indvandrere og 75% af ofrene er danske.
- løbesedler kalder til drab på danske jøder, og "Allah ønsker ikke imødekommenhed, respekt eller tolerance mod danskere, som er de værste dyr".
- gruppevoldtægter begås af indvandrere med samme kulturbaggrund, og ofrene stort set altid er danske piger.
- **CIA og en vigtig tysk terror-ekspert forudser borgerkrig senest 2020.**